

(วันพุธที่ ๒๓ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖)

๑๖ ภาระหน้าที่ และเป้าหมายของสมณะ

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ ทั้งพระทั้งเณรออกบวช เพราะเห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นว่าชีวิตมีทุกข์ ไม่ว่าจะเกิดเป็นคนชั้นสูง เป็นพระราชา มหากษัตริย์ รัชทายาท ก็มีทุกข์ ทุกข์แบบชนชั้นสูง เกิดมาเป็นชนชั้นกลาง ก็มีทุกข์ แบบชนชั้นกลาง เกิดเป็นชนชั้นล่าง ก็มีทุกข์แบบชนชั้นล่าง ไม่มีใครที่มีความสุขเลย ดูเผิน ๆ เหมือนมีความสุข แต่จริง ๆ แล้ว ทุกคนมีชีวิตแบบหน้าขึ้นอกตรม มีทุกข์ ภายในไม่รู้จะไปบอกใคร บอกใครก็อายเขา หรือเขาก็มีทุกข์เหมือนกัน เราบอกเขา เดียวเขาก็บอกเราบ้าง ถ้าต่างคนต่างบอกก็กลุ่มเหมือนกัน จึงต้องหน้าขึ้นอกตรมกันไป

เพราะฉะนั้นจึงออกจากฆราวาส แล้วก็มาสมัครเป็นนักบวชอาชีพ เป็นบรรพชิต ปลงผม ปลงหนวด ปลงเครา ละทิ้งเครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ละทิ้งธุรกิจการงานแบบ ฆราวาส ออกบวชมาใช้ชีวิตที่เรียบง่าย มีแค่ธรรมาสน์ มีของเพียง ๘ อย่าง เลี้ยงสังฆารด้วยอาหารของ สาธุชน กับเป้าหมายของชีวิตที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง แล้วก็ประสบความสำเร็จในการเป็นนักบวช ได้บรรลุ วิชา ๓ วิชา ๔ อภิญญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ เรียนวิชาตาทิพย์ หูทิพย์ มีฤทธิ์ทางใจ แสดงอิทธิ วิธได้ ทำกิเลสอาสวะให้สิ้น ระลึกชาติได้ รู้เรื่องกฎแห่งกรรม เห็นเดินอากาศได้ ฟังตัวเองได้ไม่ต้องพึ่ง เครื่องยนต์ ไม่ต้องใช้ไฮเทคโนโลยี แต่ใช้ซูเปอร์ไฮเทค ประหยัดกว่าเยอะไม่ต้องเติมน้ำมัน ไม่มีมลภาวะ เคลื่อนย้ายตัวเองได้ ไปได้ในอากาศเหมือนนก ดำน้ำได้ ดำดินได้เหมือนดำน้ำ หรือเดินบนน้ำได้เหมือนเดิน บนแผ่นดิน

วิชาของนักบวชสมัยก่อนเขาเรียนกันอย่างนี้ แล้วก็ปลีกตัวไปแสวงหาที่วิเวก ตามป่า ตาม เขา ห้วย หนอง คลอง บึง เรือนว่าง โคนไม้ ลอมฟาง เพื่อไปปฏิบัติธรรมฝึกใจให้หยุดนิ่งแล้วก็บรรลุ มรรคผลนิพพาน นั่นคือ ต้นแบบของพระที่แท้จริง ซึ่งในยุคสมัยพุทธกาลเขาทำกันอย่างนี้ และนักบวชใน สมัยนั้น มีทุกชนชั้นเลย ตั้งแต่พระราชามหากษัตริย์ จนกระทั่งถึงชนชั้นกรรมมาชีพที่ใช้แรงงาน นำพียงนำอัครจริย ว่า ทำไมราชสมบัติ หรือสมบัติทางโลกที่เขาแสวงหากัน แต่ผู้ไปถึงตรงนั้นแล้ว กลับเห็นว่า ไม่มีอะไรแล้วก็คืน สู่สามัญ มาแสวงหาสิ่งที่ประเสริฐกว่า คือ พระนิพพาน

ส่วนญาติโยมสมัยพุทธกาลก็ทำทั้งธุรกิจกับจิตใจไปด้วยกัน กลางวันทำมาหากิน ทำมาค้าขาย ตอนเย็นก็เข้าวัดฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือพระอริยสาวกบ้าง มือก็ถือดอกไม้เทียนธูป น้ำปานะ ไปถวาย ทำอย่างไรเราจึงจะย้อนกลับไปอย่างในสมัยพุทธกาลได้ กลางวันไปทำมาหากิน กลางคืนก็มาฟัง

ธรรม มาเรียนรู้เรื่องนิพพาน ภพสาม โลกกันตร์ เรียนกันอย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชา ถูกต้นแบบในสมัยพุทธกาล

แต่ว่าในปัจจุบันนี้ เมื่อพระพุทธศาสนาผ่านมาได้ ๒,๕๐๐ กว่าปี มีการแข่งขันเรื่องเศรษฐกิจกันมาก คนก็เริ่มห่างเหินจากธรรมะ มุ่งแต่เรื่องเศรษฐกิจอย่างเดียว แม้แต่นักบวชก็เริ่มห่างเหินจากเป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะฉะนั้นญาติโยมเข้าวัดก็ไม่ว่าจะได้ประโยชน์อะไรนอกจากเลี้ยงพระ เพราะไม่ได้ฟังคำสอนเลย พระก็ไม่รู้จะสอนอะไร พระไตรปิฎกมีอยู่ในตู้ก็ไม่ได้หยิบมาอ่าน

นานวันเข้าญาติโยมก็เริ่มห่างวัด และก็เริ่มกะเกณฑ์ให้วัดเอาดีแบบฆราวาส บ้างก็ว่าพระไม่ได้ช่วยทางเศรษฐกิจ ไม่ช่วยเรื่องการผลิต พระไม่ได้มีครอบครัวและก็ได้มีเป้าหมายอย่างนั้น แต่ถ้าพูดกันตามความจริงแล้ว พระก็ช่วยเศรษฐกิจทางอ้อม คือ แนะนำญาติโยม ทำอย่างไรถึงจะรวย ก็ต้องขยันหาสอนให้รู้จักหา รู้จักใช้ รู้จักรักษา รู้จักการคบคน อะไรเป็นทางรั้วก็อุดเสีย เช่น อบรมมุข ส่วนทางไหนจะได้ทรัพย์โดยสุจริตก็ทำ ที่ท่านสอนเป็นการช่วยเศรษฐกิจทางอ้อม

เท่าที่หลวงพ่อกับไปเห็นตามต่างจังหวัด พระทำหน้าที่ตั้งหลายอย่าง เช่น เป็นจิตแพทย์ ใครกลุ่มใครเครียดก็ไปหาพระ ในประเทศอเมริกาไปปรึกษาต้องเสียเงิน แต่นี่ฟรี ใครแข็ง เครียด เบื่อ กลุ่มก็มาคุยกัน คุยอย่างนั้น คุยอย่างนี้ สบายใจแล้วก็กลับบ้าน และเป็นแพทย์ทางเลือก เป็นหมอรักษาไข้ ช่วยแบ่งเบาภาระให้กับรัฐบาลในการรักษาพยาบาลคนป่วย ถึงแม้จะไม่ตรงต่อหนทางพระนิพพาน แบ่งเบากันไป ใครมาหาก็คือช่วย ๆ กันไป แต่จริง ๆ แล้วต้องมุ่งในการทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะดั้งเดิมเขาเป็นอย่างนั้น

หลวงพ่อยังสนับสนุนความคิดดั้งเดิมอยู่ เป็นคนหัวโบราณชอบอนุรักษ์ของเก่า คือ อยากให้พระยังมีมโนปณิธานมุ่งทำพระนิพพานให้แจ้ง เรื่องศีล เรื่องสมาธิ เรื่องปัญญา แล้วก็เรียนวิชาในทางพระพุทธศาสนา ถ้าจะศึกษาเพิ่มเติมก็ควรจะเรียนเกี่ยวกับเรื่องภาษาของแต่ละชาติ

ภาษามีกี่ภาษาในโลก เราก็เรียนกันไปเถอะ เรียนทำไม เรียนเอาไว้อ่านสาร เพื่อที่จะถ่ายทอดธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปยังชนพื้นเมืองของประเทศนั้น ๆ และก็เรียนรู้เรื่องขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมประเพณี ที่จะทำให้เขาเข้าใจและรับการถ่ายทอดธรรมะได้ดี

เรียนภาษาอังกฤษภาษาหนึ่งเป็นหลัก จากนั้นเราก็เลือกเอาแผนที่โลกมาดู เราชอบประเทศไหน หมู่ญาติของเราไปเกิดในประเทศไหน เช่น เกิดในสเปนเราก็ตั้งเป้าว่า เราจะไปสอนธรรมะที่สเปน ก็เรียนภาษาสเปนเพิ่มอีกภาษาหนึ่ง เรียนขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมประเพณีของประเทศสเปน แล้วเราก็ฝึกธรรมะของเราให้ดี ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว แล้วก็ถ่ายทอดธรรมะให้เขาเป็นภาษาสเปน ถ้าพูดสเปนไม่ได้ก็ยังมีภาษาอังกฤษรองรับเอาไว้ หลวงพ่อว่า แค่นี้ก็เหลือเฟือ ศาสตร์อื่นยังนึกไม่ออกว่าจะมีประโยชน์อะไร นี่ถ้าผ่าน ๆ มา ก็น่าจะเรียนอย่างนี้

แล้วเราก็คือหาท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี กับมหาอุบาสกวิสาขาในยุคปัจจุบันนี้ ที่จะระดมทุนหนุนระดมธรรม อยากจะไปประเทศไหน ก็เอาทุนเบื้องต้นอย่างนี้สนับสนุนกันไปก่อน เดียวพระพุทธศาสนาก็เผย

แผ่ไปทั่วโลก เป็นประโยชน์ต่อชาวโลก ชาวโลกก็จะได้เข้าถึงพระรัตนตรัย นี่น่าจะไปปักหลักกันอย่างนี้ ดีกว่าไปเรียนอย่างอื่น

และถ้าหากจะทำอย่างนี้ต้องเริ่มต้นตั้งแต่เป็นสามเณร สามเณรเรียนธรรมะภายในให้ดี เรียน ปริยัติให้ได้เปรียญธรรม ๙ ประโยคเป็นพื้นฐาน แล้วก็เรียนประโยค ๑๐ คือ พระรัตนตรัยในตัว ศึกษา วิชาธรรมกาย และก็เรียนภาษา ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ประเพณี แล้วฝึกตัวว่าทำอะไรจะเข้ากับ เขาได้ จะได้ไปถ่ายทอดไปสอนธรรมะได้ ให้ภาษาเหมือนน้ำ ธรรมะเหมือนปลาแหวกว่ายไปในภาษาก็จะไป ถึงใจเขา และก็ผู้สนับสนุน คือ ท่านมหาเศรษฐีทั้งหลาย ฝ่ายหญิงก็เป็นวิสาขา ๒ วิสาขา ๓ วิสาขาสเปิน วิสาขาฝรั่งเศสอะไรต่าง ๆ กันไป บ่น ๆ เพ้อ ๆ ไปเผื่อว่า ใคร ๆ ได้ยินได้ฟัง ถ้าหลงพอตายแล้วก็ให้ทำ ต่อกันไป จะได้เป็นประโยชน์ต่อชาวโลก เขาจะได้เข้าถึงธรรม อย่างนี้คือการฟื้นฟูพระพุทธศาสนา

บวชแล้วอย่าไปสีก สมัยพุทธกาลเขาบวชกันไม่ค่อยจะมีสีกกัน เพราะเห็นภัยในวัฏสงสาร แต่ตอนนี้สอน ๆ ลงมาบวชกันชั่วคราว ก็อนุโลมกันไป และจริง ๆ นี่บวชชั่วคราวกันทุกรูปในโลก หลวงพ่อก็บวชชั่วคราว อยู่ ไปวัน ๆ เพราะพวงนี้ไม่รู้จะได้อยู่หรือเปล่า เพราะฉะนั้นในแต่ละวันที่ผ่านไป ให้ผ่านไปด้วยการเป็นพระแท้ เณรแท้ คิดแบบพระ ทำแบบพระ และพูดแบบพระ บุญกุศลก็จะเกิดขึ้น นี่ก็ฝากลูกพระลูกเณรเอาไว้
